

Autor: Roger Scruton

Z britského města Rotherham k nám přicházejí zprávy o masovém zneužívání dětí, které policie ignorovala a napomáhala mu. Zneužívání v podobném rozsahu bylo dosud v civilizovaných zemích nemyslitelné. Původ zločinů lze však vystopovat k něčemu mnohem obyčejnějšimu: tomu, co je jeden z labouristických poslanců označil za snahu „nepotopit loďku“ multikulturních společenství.

Představte si následující případ: čtrnáctileté děvče se dostane do sociální péče města, kde žije, protože jeho rodiče jsou narkomani, dívka je zanedbaná a nechodí do školy. Nejde o ojedinělý případ – tak totiž vypadá současná Británie. Místní úřady samosprávy – radnice – mohou dostat od soudu příkaz zastoupit rodiče zanedbávaných dětí. Radnice umístí dítě do domova, kde je spolu s ostatními vychováváno pod dohledem odboru sociální péče. Tento domov pravidelně navštěvují mladíci, kteří se snaží děvčata nalákat k sobě do auta, aby jim nabízeli alkohol a drogy a následně je nutili k sexu.

Aneb jak to dopadá, když si někoho 15 let nedržíte na délku paže.

Dívka, osamělá a opuštěná, se venku potkává s mužem, který jí nabídne návštěvu kina a party s jejími vrstevníky. Chytá se do pastí. Pětičlenná skupina mužů ji znásilní a pohrozí jí, že pokud o tom někomu jen cekne, unesou ji z domova a zbijí. Když se celá událost zopakuje a dívka hrozí udáním na policii, odvezou ji na venkov, polijí benzínem a řeknou jí, že pokud neslíbí o celé věci mlčet, zapálí ji.

Sociální pracovníci dívkám: nemůže vám pomoci

Děvče se tedy musí naučit žít s pravidelným zneužíváním – výměnou za drogy a alkohol. Zanedlouho ji začnou za účelem sexuálního zneužívání převážet do sousedních měst a pronajímat dalším mužům. Je natolik rozrušená a v depresi, že už utrpení nedokáže snášet a jde na policii. Nedokáže ale víc, než ze sebe dostat několik nesouvislých slov a není schopná obvinít někoho konkrétního. Její stížnosti jsou smeteny ze stolu, protože všechny popsání sexuální akty jistě musely být dobrovolné. Zodpovědná sociální pracovníce si vyslechne její povídání, ale brání se, že nemůže jednat, dokud dívka neoznačí pachatele zneužívání. Když je následně děvče popíše, úřednice potřese hlavou s tím, že jí nemůže nijak pomoci. Její otec se i přes svou drogovou závislost s dcerou snaží udržovat styk a domýšlí si, co se děje. Jakmile ale přijde na policii, zatknou ho za obstrukce a obviní z plýtvání času policejních složek.

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

Proč britská policie ignorovala gangy Pákistánců, kteří zneužili 1 400 rotherhamských dětí? Kvůli politické korektnosti | 2

V průběhu svého dvouletého martyria se děvče několikrát pokusí o sebevraždu a nakonec skončí opuštěné, bez domova, vzdělání i jakékoliv šance na normální život.

Namítnete, že není možné, aby v Británii mohlo k něčemu takovému dojít. Ve skutečnosti se ale jedná jen o jediný z více než 1 400 případů během posledních 15 let v Rotherhamu, městě v Jižním Yorkshire, kdy se zranitelné dívky buď v sociální péči, nebo nedostatečně ochráněné svými rodinami před gangy sexuálních predátorů, staly obětmi zneužívání. Došlo jen k hrstce zatčení, policistům a sociálním pracovníkům bylo rozdáno jen několik důtek a až do nedávna všichni zodpovědní celou záležitost zlehčovali jako banalitu. Rostoucí povědomí veřejnosti o problému však postupně s přibývajícimi stížnostmi vyvolalo i sérii vyšetřování. Nejnovější zpráva profesorky Alexis Jayové, někdejší vrchní skotské inspektorky sociálních péče, poprvé na 153 znepokojivých stranách přináší pravdu. Skutečnost, která jasně ční z detailního popisu hrůz, je jasná: zneužívané dívky byly bílé a jejich trýznitelé Pákistánci. (Wikipedia uvádí: „Pachatelé byli převážně pákistánští muslimové, ale byli mezi nimi i slovenští Romové.“ pozn. DP)

Sociologům se podařilo přesvědčit vládu, že policie je rasistická

Před 15 lety, kdy se zločiny teprve rozbíhaly, vedl soudce Vrchního soudu Sir William Macpherson vyšetřování jednání britské policie v případě Stephena Lawrence. Jednalo se o případ vraždy černošské oběti bělošskými pachateli, kdy se dalo jednání policejních vyšetřovatelů označit za laxní a potenciálně ovlivněné předsudky. Výsledná zpráva obvinila policejní složky - ne jen ty zapojené do případu, ale celý britský policejní sbor - z „institucionálního rasismu.“ Tehdy se tento klenot sociologického *newspeaku* těšil mezi levicovými sociology nesmírné oblibě: podobně vágně specifikovanému obvinění se totiž žádná z nešťastných obětí nemohla účinně bránit.

Ať už jste choval sebezpozorněji, ať už jste s lidmi odlišné rasy jednal jakkoliv zásadově a bez přihlídnutí k jejich etnické příslušnosti nebo barvě pleti, přesto jste byl vinen „institucionálním rasismem“ - jednoduše kvůli příslušnosti k instituci, jejíž součástí jste byl a jejímž jménem jste jednal. Nijak tedy nepřekvapí, že se sociologové a sociální pracovníci - z nichž drtivá většina z titulu své profese považuje středostavovskou společnost za nenapravitelně rasistickou - termínu chytili s takovou vervou. MacPherson se k populárnímu proudu také přidal, jelikož se v té době jednalo o nejsnazší a nejbezpečnější způsob, jak dát všem najevo, že alespoň já nejsem vinen jediným obecně uznávaným a všudypřítomným zločinem.

Policie se soustředila na dodržování zásad politické korektnosti více než na stíhání zločinu

Následkem toho policie dělá první poslední, aby předešla nařčení z rasismu, zatímco sociální

pracovníci váhají zasáhnout pokaždé, když by mohli být obviněni z diskriminace etnických menšin. Celou věc dále zhoršil vzestup militantního islámu, díky kterému přibyl osvědčenému rasismu nový soupeř: „islamofobie.“ Dnes si žádný sociální pracovník netroufne čelit takovému označení. V Rotherhamu by musel být sociální pracovník šílenec – a podobně i policista – aby se pustil do prošetřování podezření ze sexuálního zneužívání, kdy jsou pachateli asijsí muslimové a oběti etnické Angličanky. **Raději to zamést pod koberec, najít způsob, jak nařknout oběti, jejich rodiče nebo okolní prostředí z institucionálního rasismu a věnovat se palčivějším záležitostem, jako ubytování nově příchozích imigrantů nebo dopravním přestupkům páchaným rasistickou střední třídou.**

Američané tento syndrom znají až příliš dobře. Politická korektnost sociologů vychází ze socialistických přesvědčení a starých diskreditovaných teorií, z nichž tyto postoje vycházejí. Mezi obyčejnými lidmi ale působí spíše strach: obyvatelé Rotherhamu vědí, že pro dívku není bezpečné nasednout do auta asijského taxikáře; vědí, **že pákistánští muslimové se často nechovají k bílým dívkám se stejným respektem jako k těm ze své vlastní komunity.** Vědí – a věděli to po celých 15 let – že ve městě působí gangy, cílící na zranitelná děvčata; gangy složené především z mladých muslimů, kteří nevidí anglickou společnost jako své společenství, ale jako sexuální lovný revír. Netroufají si však toto poznání vyjádřit slovem ani skutkem. Ještě méně si pak na něco takového troufnou, pracují-li jako policisté nebo sociální pracovníci. Stačí projeviti jediný náznak přesvědčení, že pákistánští muslimové páchají sexuální zločiny častěji než původní Angličané – a budete okamžitě označeni za rasistu a islamofoba, v práci se stanete *páriu* a podezřelou osobou.

Nikdo nepřijde o místo

Kdyby neměl tento stav žádné následky, tolik by na tom nezáleželo. Naneštěstí ale kvůli politické korektnosti lidé nejen skrývají své názory, ale odmítají na jejich základě jednat, obviňují ostatní, kteří se jim svěří a celkově se řídí politikou, kterou Britům vnutily skupiny politickokorektních aktivistů. **Jejich cílem bylo a zůstává rozbití a likvidace staré podoby společenského uspořádání.** Naši společnost považují nejen za rasistickou, ale také příliš pohodlnou, nerovnou a svázanou staromileckými způsoby, které lidé na dolních patrech společenského žebříčku – dělnické třídy, imigranti, bezdomovci, ilegální přistěhovalci – mohou vnímat jako ponižující a represivní. **Zapáleně tedy prosazují doktrínu politické korektnosti jako způsob pomsty na sociálním uspořádání, od něž se cítí odcizení.**

Obyčejní lidé jsou natolik zastrašení, že opakují tyto doktríny jako náboženské mantry a doufají, že se tak udrží na pevné půdě. Proto Britové bez odporu přijali změny, které jim během posledních 30 let byly vnuceny, z největší části aktivisty v řadách labouristické strany. **Smířili se** imigrační politikou, která naplnila naše města nespokojenými muslimy, z nichž někteří následně odešli bojovat proti našim vojákům do Sýrie a Iráku. **Smířili se** s rozšířením islámských škol, kde děti učí připravovat se na džihád proti společenskému uspořádání, v kterém vyrostly. **Smířili se** s nekonečným ostouzením své země, jejích institucí a tradičního náboženství – zostouzených jen proto, že jsou jejich a tím pádem pošpiněny zapovězenou loajalitou.

Proč britská policie ignorovala gangy Pákistánců, kteří zneužili 1 400 rotherhamských dětí? Kvůli politické korektnosti | 4

Když pak konečně vyjde pravda najevo, nikdo nepřijde o místo, nikdo není zatčen a zvolený policejní ředitel za Rotherham – přestože se musel vzdát členství v labouristické straně – odmítá odstoupit ze své pozice. Za několik týdnů bude ostatně všechno zameteno pod koberec a práce na dekonstrukci může zdárně pokračovat.

Úvaha Rogera Scrutona *Why Did British Police Ignore Pakistani Gangs Abusing 1,400 Rotherham Children? Political Correctness* vyšla na stránkách Forbes.com 30. srpna 2014.